

KIM MOELANDS

TWEE VROUWEN, ÉÉN MISDAAD

DE VROUW
IN DE
SPIEGEL

Over het boek

Twee weken nadat zuivelbedrijf Latté een dreigbrief ontvangt waarin tweehonderdduizend euro wordt geëist, valt het eerste slachtoffer door spijkers in een pak yoghurt. Brigadier Tess Westerhout stort zich op de zaak en komt op het spoor van Charlie 'de Rat' Zwols, die een straf uitzit voor een eerdere afpersingszaak.

Charlie lijkt Tess en haar collega Vincent verder te kunnen helpen, maar hij eist voor zijn medewerking een wederdienst van Tess. Om aan antwoorden te komen, zal Tess een levensgevaarlijk spel met hem moeten spelen. En Charlie blijkt angstvallig veel over Tess te weten.

Intussen gaat de afperser verder met zijn voorbereidingen om nieuwe slachtoffers te maken...

Over de auteur

Kim Moelands is de auteur van twee autobiografische romans, *Ademloos* en *Grenzeloos*, en de thrillers *Weerloos* en *Verdieping X*. Ze was tweemaal jurylid van de Gouden Strop en werkte jarenlang voor de boekenwebsites Crimezone en Ezzulia.

Van dezelfde auteur

Ademloos
Grenzeloos
Weerloos
Verdieping X

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Kim Moelands

De vrouw in de spiegel

A.W. Bruna Uitgevers

© 2015 Kim Moelands
© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

Omslagbeeld

© Clayton Bastiani / Trevillion Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

ISBN 978 94 005 0576 6

NUR 332

Songtekst in hoofdstuk 14: *Spiegelbeeld* van Willeke Alberti, Universal Music.

Disclaimer

Dit verhaal is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn een product van de fantasie van de auteur of zijn gebruikt in een fictionele omgeving.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor mijn *mastermind* en *partner in crime* Jan

Voor mijn ouders, de leukste en de liefste

En voor 'meisje Tess' die nog veel stoerder en dapperder was
dan de Tess in dit boek

Proloog

Koffie moet zwart zijn en bitter. Vooral ook sterk en heet. Het sigaretje dat hij er vroeger standaard bij nam heeft hij afgezworen, van de ene op de andere dag smaakte het hem niet meer. Misschien had het iets te maken met het smerige gerochel van zijn vader die aan longkanker was bezweken. Wat doet het er ook toe waar zijn aversie tegen tabak vandaan komt? Hij heeft er geen trek meer in. Punt.

Hij gaapt luidruchtig en rekt zich eens flink uit. Wrijft de slaap uit zijn ogen en spoelt de laatste hap van zijn ontbijt weg met een flinke slok koffie. Hij schuift de harde houten stoel naar achteren en staat op. Zet de vuile vaat in de spoelbak bij de troep van de afgelopen dagen. Vanavond zal hij toch echt weer eens moeten afwassen. Hij is goed in uitstellen, dingen op zijn beloop laten als het hem uitkomt. Hij haat het als mensen of situaties hem aanzetten tot dingen waar hij geen zin in heeft. Komt vast door het permanente gezeur van zijn moeder. Haar dwangmatige neiging tot opruimen en schoonmaken dreef hem als kind al tot waanzin. Nooit was er een moment van rust. Niet voor haar, maar ook niet voor hem. Toevallig houdt hij van troep, hij voelt zich er prettig bij. Hij koestert de bende om zich heen als een warm dekbed tijdens een koude nacht. Zijn moeder zou ervan walgen en dat maakt hem gelukkig. Hij wil alles zijn, behalve het ideaalbeeld van zijn moeder.

Hij trekt het rood-witte FC Utrecht-trainingsjack aan dat voor zijn doen netjes over de stoel hangt waar hij net op zat. Hij

is er trots op. Utrecht is zijn stadje en FC zijn cluppie. Hij mist geen wedstrijd. Hij loopt op zijn sokken naar de gang. Eens waren ze wit. Perst zich in zijn iets te krappe sportschoenen en negeert de knellende pijn aan zijn tenen. Hijst zijn trainingsbroek zo hoog mogelijk op, zodat de naad van de broek weer contact maakt met zijn ballen. De donkere fleece cap met oorwarmers, die aan de kapstok hangt, propt hij in zijn zak. Waarschijnlijk heeft hij hem niet nodig, maar toch.

Als hij de achterdeur opendoet komt de vochtigheid van de ochtenddauw hem tegemoet. Een paar vroege vogels zetten aarzelend een lied in, maar maken het niet af. De zon is nog niet op en alles is nog donker en ongerept. Hij geniet van dit moment van de dag waarin de wereld nog van hem is. Hij sluit zijn ogen en laat de rust even op zich inwerken. Huivert van genoeg voordat hij op weg gaat naar het schuurtje om zijn visspullen te pakken. De Loosdrechtse Plassen wordt het vandaag. Hij hoopt weer een snoekbaars aan de haak te slaan.

Hij ontgrendelt de deur van het schuurtje en staat al met de klink in zijn hand als het houten tuinhekje achter hem zachtjes dichtslaat. Voetstappen op het grind. De steentjes krassen tegen elkaar onder het gewicht van schoenen. Frank zou toch op eigen gelegenheid naar de plassen rijden? Wie het ook is, hij of zij heeft een vaste tred. Hij draait zich om. Een vreemde kerel met een petje in een donkere overall loopt op hem af en hij is meteen op zijn hoede. Voor hij iets kan zeggen steekt de man hem breed lachend een uitgestoken hand toe en zegt zijn naam.

Hoe weet die man hoe hij heet? Hij ziet vriendelijke ogen in een smal gezicht. Enigszins aarzelend maar uit de macht der gewoonte beantwoordt hij de handdruk. En dan gaat het snel. De hand neemt de zijne in een ijzeren greep en trekt hem iets naar voren. Botjes kraken en breken. De ogen verschieten van warm en vriendelijk naar kil. Hij ziet nog net dat de man iets in zijn linkerhand heeft die tot nu toe verborgen was achter zijn rug. En dan een pijn door zijn lijf die de pijn van zijn gebroken

hand in het niets doet verdwijnen. Hij zakt in elkaar en kan zich niet meer bewegen. Hij kan niets meer.

Zijn belager buigt zich over hem heen. Een tweede man komt aanlopen, zijn ogen nog ijziger dan die van zijn collega. Samen tillen ze hem op aan handen en voeten. In zijn hoofd verzet hij zich hevig en brult hij het uit van de pijn, maar het leidt tot niets, want zijn lichaam reageert niet. Het enige wat hij nog heeft is zijn bewustzijn.

Ze donderen hem in een bestelbusje. Zijn hoofd lijkt in tweeën te splijten als zijn schedel de harde bodem raakt. Als een kokosnoot die doorklieft wordt met genadeloze slagkracht. Zwarte vlekken dansen voor zijn ogen terwijl de bonkende scherpe pijn in zijn kop steeds heviger wordt. Hij klapt zo uit elkaar, hij weet het zeker. Misselijk, duizelig, steeds erger. Kon hij zich maar ergens aan vastklampen. Gepiep in zijn oren. Een stinkende doek op zijn gezicht die doordrenkt is met vloeistof. Automatisch ademt hij de smerige bijtende geur in. Hij is een tol. De wereld draait en hij draait mee. Geluiden verstommen, alleen nog dikke mist waar hij niet doorheen kan kijken. Hij valt in een gat. Een vrije val zonder bodem.

Hij zweeft verder de duisternis in. Een zwarte deken zo donker als de nacht lijkt over hem heen te vallen, smoort hem. Zuurstof, hij heeft zuurstof nodig, maar hij kan niet ademen door de doek op zijn gezicht. De vieze lucht overheerst alles en uiteindelijk ook hem. Hij valt uit elkaar, verliest zichzelf stukje bij beetje tot er niets meer over is.

1

De flat steekt spookachtig af tegen de nachtelijke hemel. Op wat straatverlichting na is het donker. Af en toe doorbreekt het geluid van een verderop voorbijrijdende auto de stilte. De zoete geur van een regenbui eerder die avond hangt nog in de lucht. In de struiken ligt het restant van een maaltijd van McDonald's, op de stoep een paar half opgerookte sigaretten waar een dakloze binnenkort ongetwijfeld gretig zijn lippen omheen zal sluiten. Gefluister en duidelijke commando's klinken in krakende communicatieoortjes. Een officier van justitie, een rechter-commissaris en het arrestatieteam staan klaar, iedereen tot het uiterste gespannen. Golven adrenaline die tezamen als een bom zullen exploderen als het commando 'go' zo meteen klinkt.

Tess Westerhout haalt diep adem en duwt haar tenen stevig in de zolen van haar zwarte kisten. Contact met de grond geeft haar zelfvertrouwen. Ze trekt haar schouders naar achteren, schudt ze los en voelt het gewicht van haar kogelvrije vest onaangenaam tegen haar huid drukken. Beweegt haar nek heen en weer, een wervel kraakt. Ze verstevigt de losse greep om haar wapen, een Mauser SR-93. Ze is inmiddels gewend aan het nieuwe wapen, maar haar hart ligt nog steeds bij de Walther P5. Haar hartslag neemt toe en weerklinkt gonzend in haar hoofd. Haar lijf tintelt van de opwindning. Dat moment waarop niemand beweegt, niemand iets zegt en het team alleen maar verwachtingsvol haar kant op kijkt. Zachtjes begint ze af te tellen van tien naar nul. Ze geniet van de macht die ze

heeft om iets in gang te zetten wat levens zal veranderen, de mogelijkheid om klootzakken die de maatschappij verzieken aan te pakken. Het verschil maken, die druppel op die gloeiende plaat zijn, dat is wat ze wil.

‘Go!’

Twee mannen splitsen zich af en verdwijnen achter het gebouw. Tom opent de portiekdeur met de loper die ze van de woningbouw hebben gekregen. Acht goed uitgeruste, onherkenbare mannen in zwarte overall dringen de centrale hal binnen. Tess trekt haar bivakmuts recht en volgt.

In een cadans met militaire precisie slechten ze de trappen. In de achttien voeten die aandoen als één paar weerklinkt de hechtheid van het team. Herkenningsferomonen als lijm tussen de individuen. In de roes van het moment is ze verliefd op al ‘haar’ mannen. De deur naar de galerij op de derde verdieping wordt op haar commando opengedaan. Drie man stellen zich links op naast de voordeur van het tweede appartement, drie man rechts. Ze voegt zich erachter. Twee mannen met stalen stormram bij de voordeur. Iedereen in positie. Ze bereidt zich voor op de pas de deux tussen haar geoliede team en de vermeende crimineel. Zucht een keer diep, sluit en opent haar ogen en knikt.

‘Politie! Opendoen!’ Doordringend geluid van een bel, bonkende vuisten op de deur. De stalen stormram stoot met volle kracht tegen de deur. Meteen nog een ram erachteraan en de toegang tot de woning is vrij. Ze snellen naar binnen. Geweren op scherp. Oorverdovend gekrijs, gestommel.

‘Kamer rechts, schoon.’ Door naar het volgende vertrek. Gevloek en getier. Een schim schiet door de gang, twee man gaan erachteraan. Het gekrijs wordt harder. ‘Sodemieter op en blijf met je poten van me af!’ Gezucht en gesteun. ‘Mijn nagel, je hebt mijn nagel gebroken, klootzak. Ik maak je doooood!’ Twee man trekken een verwilderd uitzierende Suri-naamse vrouw in een rood negligé de gang in. Een opzichtige

zilveren ketting met de naam 'Gita' hangt om haar nek en een bos smoezelige dreads slingert heen en weer bij elke woeste hoofdbeweging. Ze verzet zich hevig tegen haar arrestatie. Ze schopt en kronkelt als een wilde kat, maar kan niet ontsnappen aan de ijzeren greep van de mannen die haar verder slepen. Haar aanhoudende gekrijs wordt steeds scheller.

'Denk je een beetje aan de nachtrust van je buren?' brult Simon in haar oor. Het kost hem duidelijk moeite haar te overstemmen. Voordat ze kan reageren schudt collega Chris, die duidelijk wat minder geduldig is, haar even flink door elkaar.

'En nou je mond houden!'

'Ik hou voor niemand mijn mond en zeker niet voor jou, pikkie. De tijd dat jullie witnekken mijn volk konden commanderen en onderdrukken is voorbij.'

'Weer eentje met een slavernijtrauma, Simon.'

Tess loopt verder het appartement in nadat alle vertrekkende 'schoon' zijn bevonden. De twee mannen die achter de vermoedelijke hoofdverdachte aan zijn gesprint, hebben hem nog niet ingerekend. De man is naar het balkon gevlucht en op de rand geklommen. Hij zit met zijn rug naar de straat gekeerd. Zijn grote nerveuze ogen schieten van links naar rechts heen en weer tussen haar beide collega's die hem onder schot houden. Zijn wijde pupillen doen vermoeden dat hij drugs heeft gebruikt en het restantje witte poeder aan zijn neus bevestigt dat.

'Geef je over! Je wordt gearresteerd wegens verdenking van deelname aan een criminele organisatie en handel in verdovende middelen.' De gewapende agenten schuifelen langzaam zijn richting op. De blik in de ogen van de man verandert. Het is een subtiele verandering, maar Tess kent hem maar al te goed. Het is de blik van iemand die niets meer te verliezen heeft en daar ook naar zal handelen.

'Hij gaat springen!' waarschuwt ze haar collega's. Beide mannen schieten als een katapult naar voren om de verdachte van de balkonrand te trekken. Met een rauwe schreeuw laat

de man zich achterovervallen. Een van haar collega's weet nog net de witte sneaker van de man te pakken te krijgen. De verdachte bungelt aan één been heen en weer boven de straat. Tess houdt haar adem in. De agent probeert de grip op de gymp te verstevigen en de enkel van de man te pakken te krijgen. Het lukt niet.

'Hij glijdt weg!' De tweede agent schiet te hulp en probeert het andere been van de man te grijpen. Beide mannen hellen levensgevaarlijk over de rand in een poging hun arrestant veilig te stellen. De verdachte begint met zijn benen te schoppen om te voorkomen dat ze hun greep op hem kunnen verstevigen. Zijn voet begint langzaam bij de hiel uit de schoen te glijden.

'*Goodbye fuckers!*' gilt de man. De gekte in zijn stem is angstaanjagend. De laatste poging om de man te behoeden voor een doodsmak mislukt. De voet met smoezelige sok glijdt uit de schoen en de man stort naar beneden. Tess sluit haar ogen en begint hardop tot twee te tellen. Dan opent ze haar ogen weer. Hoewel ze de klap van het lichaam op het asfalt vanuit haar positie niet heeft gehoord, weet ze dat de man de grond absoluut heeft bereikt. Waarschijnlijk hebben de twee teamleden die beneden staan te posten hem al gevonden. Ze stuurt nog vier man extra omlaag om het lichaam te checken en mogelijke omstanders weg te sturen. Daarna zoekt ze contact met C2000. 'AT Midden-Nederland heeft een ambulance en versterking nodig. We hebben een springer. Toestand slachtoffer vooralsnog onbekend.'

Ze geeft het adres door en verbreekt de verbinding. Binnen staan Simon en Chris nog steeds met de Surinaamse vrouw. Haar gezicht is vertrokken van afschuw. 'Andy! Schatje? Is alles goed met mijn Andy?' Wijd opengesperde ogen kijken haar smekend aan.

'Je schatje heeft de snelweg naar beneden genomen.' Ze knikt Chris en Simon toe. 'Neem haar maar mee.' De Suri-

naamse vrouw zet het weer op een krijsen als tot haar door-
dringt dat ze een ander vriendje moet gaan zoeken. 'Andy!
Andy!' Tess krijgt de rillingen van het schelle geluid. Chris
smoort de schreeuw in zijn handschoen terwijl ze de sparte-
lende vrouw wegvoeren.

'Zorg dat ze niets te zien krijgt,' roept ze haar collega's toe,
terwijl ze vooruitsnelt naar beneden. Twee man blijven ach-
ter in het appartement om nieuwsgierige burens op afstand te
houden tot de versterking is gearriveerd.

Zachtjes doet Tess de voordeur achter zich dicht en gooit
haar warme schoenen en uniform uit. Worstelt even met haar
strakke sokken. In haar ondergoed en op blote voeten loopt
ze naar de keuken. De antracietgrijze tegels absorberen de
hitte in haar lijf, maar ze staat nog steeds stijf van de spanning.
Dorstig trekt ze de grote Amerikaanse koelkast open en zet
een pak melk aan haar mond. Gulzig klokt ze de halve inhoud
achterover en veegt haar mond af met de rug van haar hand.
Ze gruwet van melksnorren. Ze klimt op een barkruk, legt haar
handen plat voor zich op de tafel en concentreert zich op haar
ademhaling. Langzaam zakt de adrenaline en ze stelt zich voor
dat het via haar gespreide vingers het tafelblad in vloeit.

Ze probeert haar hoofd leeg te maken terwijl ze luistert naar
de bijna volmaakte stilte. Alleen het geluid van haar rustige
ademhaling en het zoemen van de koelkast is te horen. Haar
spieren ontspannen zich en ze wordt overweldigd door ver-
moeidheid. Ze geeuwt en wrijft het vrijkomende traanvocht
uit haar branderige ogen. Loom laat ze zich van de barkruk
afglijden. Tijd om haar mandje op te zoeken.

Voordat ze naar haar eigen slaapkamer gaat, loopt ze eerst
naar de kamer van Kevin. Zachtjes opent ze de deur en laat
haar ogen aan het donker wennen. Haar vijftienjarige zoon
ligt op zijn rug met zijn mond wagenwijd open te snurken.
Boven zijn geronk uit klinkt het geluid van zijn iPod. Zoals

gewoonlijk is hij weer in slaap gevallen voordat hij zijn muziek kon uitzetten. Ze snapt niet hoe dat joch met die takkeherrie in zijn oren überhaupt kan slapen. Voorzichtig sluipt ze naar hem toe en haalt de koptelefoon van zijn hoofd. Geïrriteerd brengt ze het volume van de iPod weer van levensgevaarlijk naar acceptabel. Ze kan tegen Kevin blijven zeggen dat hij nog eens ernstige gehoorschade oploopt als hij dat ding zo hard zet, maar zoals het hoort bij pubers blijkt hij Oost-Indisch doof voor zijn moeders goedbedoelde adviezen. 'Ik versta je niet: gehoorschade,' deelt hij haar altijd fijntjes mee als ze weer eens tegen dovemansoren praat. Ze legt de iPod op zijn bureau en verlaat de kamer, maar niet voordat ze hem zachtjes door zijn donkerblonde halflange haar heeft gewoeld dat altijd in de verdrukking zit onder die idiote koptelefoon. Als hij wakker is, kan ze dat wel vergeten. De tijd dat haar zoon zich vrijwillig laat knuffelen of liefkozen door zijn moeder is verdwenen met de komst van zijn eerste donzige snorhaartjes. Ouders zijn per definitie niet cool op die leeftijd. Ze begrijpt het wel, maar vindt het ook ontzettend jammer.

Terwijl ze de deurklink in haar hand heeft en haar blik nog steeds op haar zoon rust, is ze ineens weer terug in die flat en gaan haar gedachten uit naar de springer. Hoe fel ze ook is tijdens haar werk, als ze weer thuis is neemt altijd een zekere melancholie bezit van haar. Dan komen de emoties naar boven die tijdens de actie door adrenaline worden verdrongen. Ze doemen tegelijk op met de twijfels. Heeft ze het wel goed gedaan? Had ze de jongen kunnen redden als ze alerter was geweest en haar collega's eerder had gewaarschuwd?

Soms kan een seconde het verschil maken tussen leven en dood. Had ze echt niet ergens nog een seconde kunnen winnen? Ze wil er niet langer dan een tel bij stilstaan. Twijfels en schuldgevoel werken verlamdend en de angst om te falen verstikt. Ze laat het niet toe, het zou het werk waar ze zo van houdt onmogelijk maken.

Ze kijkt nog eens indringend naar haar slapende zoon. Hij ligt veilig in zijn bed, maar hoe lang nog? Hoe goed je het ook probeert te doen als ouder, er komt een moment dat je kinderen hun eigen gang gaan. Dat je ze niet meer kunt behoeden voor de gevaren van de buitenwereld.

Tess kijkt op haar horloge. De moeder van de springer moet nu wel op de hoogte zijn gebracht van zijn dood. Zou ze zich afvragen of ze iets fout heeft gedaan? Zou ze naast verdriet om zijn dood ook verteerd worden door schuldgevoel, misschien zelfs woede? Denkt ze terug aan het moment dat haar kind nog onschuldig in zijn bed lag en ze door zijn haren streek zoals zij net bij haar zoon heeft gedaan? Of kwam hij uit een verscheurd gezin en kan het haar niets schelen? Voor dat ze volledig op stoom komt, dooft ze het vragenvuur in haar hoofd. Ze moet haar vragen loslaten. In haar werk is er geen plek voor de antwoorden. In haar privéleven evenmin. Ze laat de klink waar ze ongemerkt in heeft staan knijpen los en verlaat Kevins kamer zonder hem volledig te sluiten. Ze weet dat ze dat later op haar bord krijgt, maar ze neemt het risico. Het muffe vertrek kan wel wat frisse lucht gebruiken.

In de deuropening van haar eigen slaapkamer blijft ze even tegen de deurstijl aan hangen. Marc is net als Kevin in diepe slaap. Zijn hoofd is naar haar toegekeerd. Glimlachend bekijkt ze haar knappe man. Hij ligt op zijn buik met zijn handen onder het hoofdkussen. Zijn armen zijn gebogen waardoor de goed ontwikkelde spieren in zijn bovenarmen zich mooi aftekenen onder zijn huid. Zijn lippen wijken iets uit elkaar en ze moet zich bedwingen om hem niet wakker te kussen. In zijn slaap heeft hij zich grotendeels onder het laken uit gewoeld waardoor hij tot net boven zijn billen blootligt. Ze weet dat hij naakt is, hoewel het slordige hoopje laken haar de blik op zijn achterste ontnemt. Ineens wil ze niets liever dan tegen zijn sterke warme lichaam aankruipen. De douche die ze van plan was te nemen moet maar wachten tot later.

2

Jaap loopt met een afwezige blik de ruime woonkeuken in. Strak in het pak, zijn linkerhand stijf om zijn bruine koffer-tje met 'belangrijke stukken' geklemd. Op weg naar de zaak waar hij de interessante pik uithangt. In zijn rechterhand een blauwe sporttas waar een squashracket uitsteekt. 'Ik sla na het werk nog even een balletje, dus ben wat later.'

Hij buigt zich voorover voor een vluchtige zoen op haar wang. Een formaliteit op de automatische piloot. Vanuit dezelfde gewenning brengt ze haar hoofd naar hem toe. Het onvermogen om de enorme afstand die in de loop der jaren tussen hen is ontstaan te overbruggen, blijkt uit alles. De onhandigheid waarmee hun gezichten elkaar aanraken, zijn lippen die een overdreven smakgeluid maken in de lucht zonder haar wang te beroeren. Ze kan zich soms niet eens meer herinneren waarom ze ooit met hem is getrouwd.

Vrijen doen ze nauwelijks meer. Eens in de maand een agendawip. Hij laat hem nog net niet inplannen door zijn secretaresse. Zijn libido is nog steeds even hoog als vroeger, hij deelt het alleen niet meer met haar. Soms kijkt ze door een kiertje van de deur als hij zich aftrekt onder de douche. Walgend en gefascineerd tegelijk. Soms windt het haar op en neemt ze in eigen hand wat hij al heel lang niet meer klaarkrijgt.

'Een fijne dag, Elisabeth.' Hij loopt langs haar heen. Elke dag dezelfde woorden. Gesproken met afwezige stem. Zijn gedachten al ergens ver buiten de deur, zwevend tussen thuis en kantoor. Waarschijnlijk rijdt hij in zijn hoofd al over snel-

wegen, langs groen begroeide bermen met achteloos neergesmeten afval. Misschien een tussenstop bij Van der Valk of een louche hotel waar een schatje op hem wacht.

‘Dag Jaap.’ De deur slaat beheerst in het slot. Dat depri-meert haar nog het meest aan hem: het gebrek aan emotie. Ze telt zijn voetstappen in het grind, elke dag hetzelfde aantal tot aan zijn auto. Twaalf stuks, in een regelmatig ritme. Eén, twee, drie, vier, vijf tellen tot het dichtslaan van zijn autodeur. De motor die exact dertig seconden stationair loopt voordat hij wegrijdt. Het hek dat automatisch opengaat door een druk op de knop en vijftig tellen later weer in het slot valt.

Ze is ooit begonnen met tellen, maar weet niet meer wanneer. Het geeft haar houvast. De cijfers vertellen haar waar ze aan toe is en overbruggen de onzekere tijd van het ene naar het andere moment.

Ze pakt een glas sinaasappelsap van de keukentafel. Laat het in het ritme van een hypnotiserende pendel boven de grond zweven tussen duim en wijsvinger. *Pats*, het valt. Stukjes vrucht-vlees spatten tegen de glimmend gepoetste keukenkastjes. Ontelbare splinters verspreiden zich over de grote, vierkante tegels. Terracottagloed door glas. Gebiologeerd staart ze ernaar.

Gestamp op de trap.

‘Wat een bende.’ Haar zoon stapt met een afkeurend gezicht over de scherven heen. Die enge rat die hij overal mee naar toe sleept, zit op zijn schouder.

‘Goedemorgen, Mathijs, lekker geslapen?’

Hij grist de boterham met kaas die ze net voor zichzelf heeft gesmeerd van haar bord, vouwt hem dubbel en stopt hem zonder iets te zeggen in zijn mond. Een klein stukje kaas geeft hij aan de rat. Pakt zijn tas die hij gister naast de deur heeft neergesmeten en *klabam!* In tegenstelling tot zijn vader weet Mathijs wel hoe hij met deuren moet smijten.

‘Dag Mathijs,’ zegt ze in de leegte. Lusteloos pakt ze een stoffer en blik, zakt door haar knieën en begint de puinhoop

op te ruimen. Het zou niet eens in Mathijs' hoofd opkomen om haar te helpen, denkt ze gelaten.

'Eigen verantwoordelijkheid, Elisabeth.' Haar vaders strenge stem dringt haar hoofd binnen. Ze schrikt en krimpt in elkaar. Nog altijd weet hij haar te overdonderen met zijn bulderende geluid. Ze koestert de spaarzame momenten dat hij zwijgt. Ze stopt haar vingers in haar oren, maar ze kan hem niet volledig uitbannen. Hij zit in haar hoofd, in haar oren voor altijd. *'Je hebt zelf brokken gemaakt, dus het opruimen is ook voor jou.'* Ze gehoorzaamt zoals ze altijd heeft gedaan.

Een glassplinter boort zich in haar vinger. Precies op de grens van het eerste en tweede vingerkootje. Zachtjes begint het te bloeden. Voorzichtig pulkt ze het scherfje uit haar huid en telt tot tien. Na de tien is alles over. Soms is ze bang dat ze gek wordt, net als haar moeder.

Ze gaat verder met opruimen en deponeert de rotzooi in de overvolle afvalbak. Haalt de zak eruit en knoopt hem dicht. Voordat ze naar buiten loopt, trekt ze eerst haar sokken uit. Die mogen niet vies worden. Ze huivert als haar blote voeten de natte grindkorrels van de oprijlaan raken. Scherpe randjes boren zich in haar voetzolen.

Het begint te miezeren. Het maakt de dag nog triester dan hij al was. Ragfijne druppels nestelen zich in haar rossige haar dat in een lange vlecht tot vlak boven haar billen reikt. Ineens barst de hemel open en een stortvloed aan water daalt op haar neer.

Ze balt haar linkervuist en huivert. Haar lange, gebloemde rok hecht zich aan de contouren van haar onderlichaam. Haar blouse plakt tegen haar borsten en onthult haar witte bh met bloemdessin. Met het dragen van korte jurkjes die meer vlees onthullen dan stof omvatten, is ze al heel lang geleden gestopt. Een druppel kriebelt langs haar neus en ze veegt hem weg met haar mouw. Als ze nu ter plekke kon verdwijnen zou ze dat prima vinden. Niemand zou haar missen. Ze zou zichzelf niet eens missen. Jaap zou elke ochtend gewoon zijn zoentje het

luchtledige in blijven sturen en de schim uit zijn herinnering een fijne dag wensen. Hij zou de lege stoel niet zien omdat hij al heel lang niet meer echt naar haar kijkt. Als ze een pop op haar vaste plek in de keuken zou neerzetten, zou hij het niet eens merken. En Mathijs, die zal zijn eigen brood moeten smeren en zijn vuile onderbroeken moeten wassen, maar daar komt hij wel overheen. Slechts kleine aanpassingen in een leven waarin ze nauwelijks een plaats inneemt.

Ze doet de klep van de grote, grijze vuilcontainer omhoog. Grijs, een mooie kleur om vuilnis te omarmen. Misschien moet ze er zelf ook bij kruipen? Met een enorme krachtsinspanning slingert ze de zak afval zijn nieuwe behuizing in. Een lucht van schimmel en rotting ontsnapt voordat het deksel met een klap dichtslaat. Ze haalt haar neus op. Een ingedutte lijster vliegt verontwaardigd en met een hoop kabaal weg uit een Amerikaanse eik langs de oprijlaan. Die eik die ze ooit zo prachtig vond, maar die na al die jaren zijn glans heeft verloren. Een obstakel dat het licht tegenhoudt en zijn afval strooit op de oprit.

Ze draait zich om voor de terugtocht naar het huis. Voet voor voet net als elke dag. Ze begint te tellen. Het geluid van haar voetstappen op het grind brengt haar weer terug in de tijd. Ze is vijf jaar oud. Een onschuldig kind.

‘Til je voeten op Elisabeth, loop als een dame.’ Om zijn woorden kracht bij te zetten geeft hij haar een flinke tik met zijn wandelstok tegen haar hielen. Ze slaakt een kreet van schrik. Automatisch tilt ze haar voeten op en recht haar rug. Zijn wil is wet. Als hij wil dat ze zich als een dame gedraagt, dan heeft ze zich daaraan te houden.

Ze doet haar handen weer voor haar oren om de tirannieke stem van haar vader niet meer te hoeven horen. Ze wil niet meer naar hem luisteren! Hij kan haar niets meer doen, maar blijft haar achtervolgen. Hij weet haar altijd weer te vinden.

Langzaam keert ze terug naar het heden. Staat weer op die miezerige oprit met haar voeten stevig in het grind. Hij is niet hier,

prent ze zichzelf nog eens in. Hij kan haar niets meer maken.

Ze loopt terug naar de plek waar ze net stond. Door het intermezzo van haar vader is ze de tel kwijtgeraakt dus moet het opnieuw. Ook al weet ze dat het twintig passen zijn tot aan de deur, ze moeten allemaal daadwerkelijk geteld worden. Alleen dan weet ze zeker dat ze zich niet verstapt. Alles moet kloppen, anders raakt ze de draad kwijt. Buiten het huis is het tellen nog belangrijker dan binnen.

Een stuk grind boort zich weer in haar voet, maar ze laat zich niet afleiden. Niet nog eens. Drie, vier, vijf... twintig. Ze schudt zich uit als een natte hond voordat ze het huis weer binnengaat. Als ze over de drempel stapt, kan ze plotseling niet ademen. De atmosfeer lijkt zo dik als stroop. Ze baant zich er een weg doorheen en een spoor van natte voetafdrukken achtervolgt haar naar de trap. Met haar gewicht duwt ze de hoogpolige bekleding op de treden plat. De zachtheid onder haar voeten is fijn. Haar hand op de houten leuning maakt contact met de gladde lak die haar soepel naar boven begeleidt. Drieëntwintig treden.

Er was een tijd waarin alles anders was. Waarin zij anders was. Ze noemt het haar vrije periode. Periode, het woord zegt genoeg. Het weerspiegelt een afgebakend geheel met een duidelijk begin en eind waar iets tussen zit. Dat 'iets' leek even veelbelovend en begon met de ontsnapping aan haar tirannieke vader, maar eindigde uiteindelijk zoals alles in haar leven als een drama. In het 'iets' gooide ze haar haren los en verruilde ze haar enkellange rokken uiteindelijk voor een modelletje ruim boven de knie. Ook in haar hoofd werd het in die periode licht. Ze voelde zich bevrijd. Eindelijk kon haar leven beginnen. Een leven zonder angst. Ze had een baantje in de horeca vanuit het verlangen meer mensen te leren kennen en als ze niet hoefde te werken zat ze aan de bar. Jaap was de eerste die op haar pad kwam en belangstelling toonde. Zonder na te denken was ze achter hem aan gelopen.